

บทที่ 3

ผู้กำหนดนโยบาย

ตามที่ได้กล่าวมาในบทที่ 1 ว่าด้วยแนวคิดทฤษฎี กระบวนการนโยบายโดยทั่วไปมักประกอบไปด้วยขั้นตอน 4 ขั้นตอนใหญ่ ๆ ด้วยกัน คือ ขั้นตอนรูปนโยบาย ขั้นตอนตัดสินใจ นโยบาย ขั้นตอนนำนโยบายไปปฏิบัติ และขั้นตอนประเมินผลนโยบาย ทั้งนี้ในแต่ละขั้นตอนต่างๆ จะมีฝ่ายต่างๆ เกี่ยวข้อง ทั้งในแง่ตัวบุคคล และ/หรือองค์กร เข้าไปมีส่วนร่วมในกิจกรรมมากขึ้นแตกต่างกันไป โดยเฉพาะผู้ตัดสินใจนโยบาย (Decision makes) หรือนักการเมือง ไม่ว่าจะเป็นฝ่ายบริหาร หรือฝ่ายนิติบัญญัติ ต่างก็จะมีส่วนสำคัญในการดำเนินนโยบายในขั้นตอนตัดสินใจ นโยบาย ส่วนฝ่ายข้าราชการก็มักจะมีส่วนในการสนับสนุนข้อมูล รวมถึงเรื่องของระเบียบกฎหมาย และมีส่วนในขั้นการนำนโยบายไปปฏิบัติ แต่บางครั้งบางกรณี ข้าราชการยังเข้าไปมีส่วนร่วมในขั้นก่อรูป และตัดสินใจนโยบายด้วย

สำหรับประชาชน ในทฤษฎีประชาธิปไตย มักจะถือกันว่า ประชาชนต้องมีส่วนร่วมในกระบวนการนโยบายทุกขั้นตอน นักทฤษฎีสายพหุนิยมบอกว่า การดำเนินนโยบายเกิดจากการริเริ่มและการขัดแย้งแข่งขันระหว่างฝ่ายต่างๆ ที่มีผลประโยชน์แตกต่างกัน นักการเมืองในฐานะที่ถูกเลือกตั้งโดยประชาชน และมีอำนาจหน้าที่ (Authority) ตัดสินนโยบายมักตัดสินใจโดยมีแรงผลักดันมาจากภาคประชาชน อย่างไรก็ตาม แนวคิดของสายนี้กลับถูกโต้แย้งจากอีกสายหนึ่ง คือ สายชนชั้นนำนิยม ซึ่งมองว่าโดยแท้จริงแล้ว ประชาธิปไตยเป็นเพียงพิธีกรรมที่สร้างความชอบธรรมให้ชนชั้นนำเท่านั้น อำนาจตัดสินใจนโยบายในการแบ่งสรรทรัพยากรหาได้เกิดจากภาคประชาชนแต่อย่างใดไม่ ชนชั้นนำต่างหากที่ เป็นผู้กำหนด ด้วยเหตุนี้ หากจะมีความร่วมมือและความขัดแย้งในการกำหนดนโยบาย ก็คงจำกัดเอาไว้เฉพาะในแวดวงของชนชั้นนำเท่านั้น

โดยหลักการของการปกครองท้องถิ่นในรูปเทศบาลนั้น การกำหนดนโยบายจะถูกกำหนดโดยสภาเทศบาล ซึ่งคณะเทศมนตรีจะเป็นผู้นำเสนอ แต่ในกรณีของเทศบาลตำบลข้างเผือก จากการสัมภาษณ์บุคคลต่างๆ ที่เป็นประชากรตัวอย่างในการศึกษา ทำให้มองเห็นว่า ลักษณะการตัดสินใจนโยบายมีความโน้มเอียงไปทางทฤษฎีชนชั้นนำนิยม กล่าวคือ ภาคประชาชนมีส่วนร่วมในการตัดสินใจน้อยมาก แม้ที่จริงแล้ว กลุ่มผู้นำจำนวนน้อยต่างหากที่เป็นคนตัดสินใจว่า จะทำอะไรที่ไหน เมื่อใด และอย่างไร ดังจะเห็นได้จากคำสัมภาษณ์ของบุคคลดังต่อไปนี้

จากคำสัมภาษณ์นายมนู ครูทกล่อม หัวหน้าสำนักงานปลัดเทศบาลตำบลข้างเผือก ที่ว่า
(จากคำสัมภาษณ์นายมนู ครูทกล่อม เมื่อวันที่ 27 มี.ค. พ.ศ.2545)

“...คนที่ตัดสินใจนโยบายต่างๆ ของเทศบาล ก็คือ คณะเทศมนตรี ซึ่ง
คณะเทศมนตรีตำบลข้างเผือก ณ ปัจจุบันก็คือ นายกเทศมนตรีเป็น
คนตัดสินใจแต่ผู้เดียว...”

ซึ่งสอดคล้องกับคำสัมภาษณ์ของ จ.ส.อ.ดวงฤทธิ์ จิโนรส เทศมนตรีเทศบาลตำบล
ข้างเผือก กล่าวว่า

(จากคำสัมภาษณ์ของ จ.ส.อ.ดวงฤทธิ์ จิโนรส เมื่อวันที่ 24 เม.ย. พ.ศ.2545)

“...การตัดสินใจนโยบายเราจะต้องประชุมกันทั้ง 12 คน ขอนโยบาย
บอกว่าถนนเส้นไหนควรทำไม่ควรทำ แต่คนก็ออกเสียงกัน
สำหรับผู้บริหาร 3 คน คือ นายกและเทศมนตรี จะกำหนดจุดไหน
ก่อน จุดไหนหลัง แล้วมารวมคนในสภาเทศบาล สมาชิกแต่ละคน
ก็จะโต้แย้งกันไปว่าจุดไหนควรทำก่อนหลังเท่าที่ควรแล้วแต่คะแนน
ที่ให้การสนับสนุน คือ จะเน้นคะแนนเสียงเป็นหลัก...”

และจากคำสัมภาษณ์ของนายพุดิ ปานนาค สมาชิกสภาเทศบาลตำบลข้างเผือก กล่าวถึง
เรื่องนี้ในทำนองเดียวกันว่า

(จากคำสัมภาษณ์ของนายพุดิ ปานนาค เมื่อวันที่ 6 พ.ค. พ.ศ.2545)

“...อันนี้ทางผู้บริหารเค้าจะตัดสินใจอะไรคือความเร่งด่วนส่วนความ
เห็นของประชาชนนั้นจะมีความสำคัญรองลงมา เห็นว่าตรงไหนมัน
พอที่จะทำให้เร่งด่วนได้ เช่น เห็นว่าถนนหนทางที่ไหนชำรุดก็คง
ตัดสินใจซ่อมแซมปรับปรุงเองโดยที่ไม่ต้องรอประชาชนมาตัดสินใจ
เพราะถ้าประชาชนตัดสินใจมันจะช้ากว่าที่เราจะกำหนดเพราะฉะนั้น
ตัดสินใจบางครั้งผู้บริหารจะได้ตัดสินใจไปเลยหรือทำไปเลยโดยไม่
ต้องให้ประชาชนมารู้ตรงนี้ครับ...”

อนึ่ง แม้ว่าการตัดสินใจจะจำกัดอยู่ที่คณะเทศมนตรี แต่ที่ยิ่งไปกว่านั้นนายกเทศมนตรีจะ
เป็นผู้ตัดสินใจก่อนข้างเค็ดขาด อย่างเช่นกรณีการลาออกจากตำแหน่งนายกเทศมนตรีตำบล

ข้างเผือก เมื่อ วันที่ 1 เดือน ก.ค. ปี พ.ศ.2544 แล้วกลับได้รับเลือกเข้ามาใหม่ โดยเสียงข้างมาก ของสมาชิกสภาเทศบาลได้มีการเปลี่ยนแปลงเทศมนตรีจากนายพุฒิ ปานนาค เป็นนายณรงค์ พล ประเสริฐ เหตุเนื่องจากนายพุฒิ ปานนาค ซึ่งเดิมอยู่ในกลุ่มประชาพัฒนา และได้รับการแต่งตั้ง เป็นเทศมนตรี ต่อมาเมื่อข้อขัดแย้งกันหลายเรื่อง จึงได้ลาออกและได้มีการปรับเทศมนตรีใหม่ เมื่อ ได้รับการลงคะแนนให้เป็นนายกเทศมนตรีอีกครั้งหนึ่ง

เมื่อกล่าวถึงการดำเนินนโยบายในขั้นตัดสินใจนโยบาย โดยเฉพาะผู้ตัดสินใจนโยบายตามที่ได้ วิจัยได้นำเสนอมาแล้ว ต่อความเห็นของบุคคลต่างๆ มีความเห็นที่มีแนวโน้มว่า นายกเทศมนตรี จะเป็นผู้ตัดสินใจ ดังจะเห็นได้จากคำสัมภาษณ์ของนายสุเมธ ฉลาดชัยญกิจ หัวหน้ากองวิชาการ และแผนงานเทศบาลตำบลข้างเผือก กล่าวไว้ว่า

(จากคำสัมภาษณ์ของนายสุเมธ ฉลาดชัยญกิจ เมื่อวันที่ 1 พ.ค. พ.ศ.2545)

“...ลักษณะการจัดทำนโยบาย ซึ่งจะต้องเกี่ยวข้องกับแผนและงบประมาณ โดยเบื้องต้นพอถึงฤดูกาลจัดงบประมาณหรือจัดทำนโยบาย หรือแผน ทางหัวหน้ากองที่รับผิดชอบคือกองวิชาการที่ผมอยู่ อันดับแรกจะมีเวียนไปกองต่างๆ ว่ากองไหนอยากจะทำอะไร มีความคิด นโยบายในระดับกองอย่างไร เสร็จแล้วมารวบรวมทางหัวหน้ากองต่างๆ ก็จะเอาข้อมูลมาจากท่านนายก ท่านเทศมนตรี ท่าน ส.ท. และจากชาวบ้านที่หัวหน้ากองได้รับทราบมา ก็นำมาประมวล กัน พอประมวลเสร็จ อย่างที่กล่าวเบื้องต้นแล้วว่า ส่วนหนึ่งก็เอา นโยบายความคิดของนายกแต่ละโครงการว่าจะทำอะไรบ้าง เอามาประมวล เมื่อจัดสรรกันเรียบร้อยสมมติเงินไม่พอ ท่านนายกเป็นคนตัดสินใจ เพราะฉะนั้นก็สรุปได้ว่า นโยบายส่วนใหญ่ นั้น ผู้มีอำนาจตัดสินใจโดยเด็ดขาดคือ ท่านนายกในฐานะหัวหน้าฝ่ายบริหารเทศบาล...”

จากการให้สัมภาษณ์ของนายมนู ครุฑทกล่อม หัวหน้าสำนักงานปลัดเทศบาลตำบลข้างเผือก กล่าวไว้ว่า

(จากคำสัมภาษณ์ของนายมนู ครุฑทกล่อม เมื่อวันที่ 27 มี.ค. พ.ศ.2545)

“...ยืนยันว่าคนที่ตัดสินใจหรืออำนาจในตัวคนตัดสินใจอยู่ที่นายก...”

ในส่วนของบทบาทของข้าราชการในกระบวนการนโยบาย ดูเหมือนว่าจะทำหน้าที่เป็นกลไกที่ดีคือ จะดำเนินการตามที่คณะเทศมนตรีเสนอให้ทำ โดยที่ข้าราชการจะนำไปพิจารณา

ประกอบกับกฎระเบียบ อย่างไรก็ตามองค์การราชการก็มีส่วนในกระบวนการกำหนดนโยบาย ทั้งในส่วนเป็นผู้รวบรวมข้อมูลจากด้านต่างๆ มาสรุปและทำเป็นแนวทางในการทำแผน โดยเฉพาะอย่างยิ่งไม่มีระเบียบกระทรวงมหาดไทย ว่าด้วยการวางแผนพัฒนาขององค์กรปกครองส่วนท้องถิ่น พ.ศ. 2541 กำหนดให้องค์กรปกครองส่วนท้องถิ่นจะต้องดำเนินการวางแผนพัฒนาโดยจัดทำยุทธศาสตร์การพัฒนาแผนพัฒนา 5 ปี เพื่อเป็นแนวทางในการพัฒนาและทั้งยังเป็นผู้กำหนดนโยบายในบางเรื่อง ที่เกี่ยวข้องกับระเบียบข้อบังคับ ดังจะเห็นได้จากคำสัมภาษณ์ของนายมนู คุรุฑก่ล่อม หัวหน้าสำนักงานปลัดเทศบาลตำบลช้างเผือก กล่าวว่า

(จากคำสัมภาษณ์ของนายมนู คุรุฑก่ล่อม เมื่อวันที่ 27 มี.ค. พ.ศ.2545)

“...กระบวนการกำหนดนโยบายเดิม นโยบายทางเราพยายามที่จะทำตัวนโยบายขึ้นมาโดยเดิมสุดเราจะมี การหาข้อมูล โดยกองวิชาการ ซึ่งจะหาข้อมูลรวบรวมข้อมูลซึ่งข้อมูลเหล่านี้ก็มาจากประชาชน มีการระดมสมอง ทางประชาชนมีคณะกรรมการแทน คณะกรรมการพัฒนาเมือง อะไรต่างๆ เป็นรูปเป็นร่าง หลังจากนั้นก็จะมาสรุป และจะมีคณะกรรมการประชาชนแผนระดับจังหวัดด้วย เมื่อทั้งหมดมารวมกันเสร็จเรียบร้อย เราก็กำหนดมาเป็นแผน แผนตรงนี้ก็จะเป็นแผนปี , แผน 5 ปี, แผน 10 ปี แล้วแต่ จริงๆ แล้วก็คือ แผนสั้น แผนยาว ปกติจะรวบรวมกัน ซึ่งกองวิชาการจะเป็นแม่งาน หลังจากนั้นก็นำมาเสนอละเทศมนตรี ซึ่งบางทีเทศมนตรี ก็จะมีแผนงานของตัวเองแล้วทั้งหมดตรงนี้ก็ให้นำมาสู่การปฏิบัติ โดยท่านปลัดเทศบาล กระบวนการกำหนดนโยบายที่ได้กล่าวมาสักครู่ เราจะนำมาเป็นแผน และคณะเทศบาลก็จะนำมาส่งให้ปลัดเทศบาลเพื่อนำนโยบายไปปฏิบัติ ปลัดเทศบาลตามที่กล่าวมาข้อแรกคือ ส่งไปตามกองต่างๆ แดกกิจกรรมกันไปว่าใครจะทำอะไร แต่ไหนอย่างไร แล้วจะมีการประเมินโดยกองวิชาการจะเป็นทั้งคนวางแผนและประเมิน รวมทั้งประชาชนด้วย ประเมินว่าพอใจไหมแล้วก็จะกลับมาสู่ผู้บริหารอีกทีหนึ่ง จริงๆ แล้วเรายอมรับว่า เทศบาลที่ถูกต้อง แผนงานทั้งหมด นโยบายทั้งหมด ควรมาจากประชาชน เป็นการก่อตัวนโยบายขึ้นมา การก่อตัวนโยบายตรงนี้น่าจะมาจากประชาชนเป็นหลัก ซึ่งประชาชนน่าจะผ่านมาทางคณะเทศมนตรี แต่ในทางปฏิบัติจริงๆ แล้วเราต้องยอมรับว่า มาจากการผลักดันของข้า

ราชการประจำซะมากกว่า เพราะนโยบายบางนโยบายที่คณะเทศมนตรีนำมาปฏิบัติ มันขัดด้วยระเบียบ คือ ระเบียบเรายังไปไม่ทันเรามองแล้วว่า มันน่าจะดีทางธุรกิจ แต่ในการปฏิบัตินี้จะติดขัดด้วยระเบียบ มันยุ่งยาก ซึ่งถ้าจะเอารายละเอียดต้องเจาะลึกทีละเรื่อง มันก็เลยติดขัด เพราะฉะนั้นคณะเทศมนตรีก็มีส่วน คณะผู้บริหารส่วนใหญ่ก็ไม่สนใจเท่าไร จนบางครั้งผู้กำหนดนโยบายคือ ปลัดเทศบาลกับหัวหน้ากองต่างๆ มานั่งประชุมกันแล้วจะเอาอย่างไร เพราะว่าหัวหน้ากองต่างๆ ก็ดี ปลัดเทศบาลก็ดี จะแมนเรื่องระเบียบเมื่อแมนเรื่องระเบียบเสร็จแล้วเนี่ย จะทำอย่างไรไม่ให้ขัดกับระเบียบ จนมีคำพูดว่า ข้าราชการปฏิบัติตามระเบียบ เพื่อระเบียบ โดยระเบียบ แทนที่จะปฏิบัติเพื่อประชาชนโดยประชาชนและของประชาชนแต่มันตรงกันข้าม เรายึดตัวอักษรเป็นหลัก มันก็เลยอึดอัดนิดหนึ่ง และบริหารไม่ดีเท่าที่ควร และนโยบายตอบสนองประชาชนไม่ดีเท่าที่ควร...”

ซึ่งสอดคล้องกับคำให้สัมภาษณ์ของนายสมศักดิ์ อุปพันธ์ หัวหน้ากองสวัสดิการสังคม กล่าวว่

(จากการสัมภาษณ์ของนายสมศักดิ์ อุปพันธ์ เมื่อวันที่ 25 เม.ย. พ.ศ.2545)

“...การริเริ่มนโยบายมันไปทั้ง 2-3 ทาง คณะผู้บริหารสมาชิกมากกว่า ข้าราชการได้นำนโยบายมา อีกส่วนหนึ่งคือ ข้าราชการซึ่งเป็นตัวหลักสำคัญในองค์กรนโยบายตรงนี้ หลายๆ กลุ่มมาจากที่ต่างๆ บางคนก็มีความเชี่ยวชาญก็เอามารวมๆ เอามาก่อรูปเป็นนโยบาย...”

และจากคำสัมภาษณ์นายอินทร์สร พรหมมินทร์ หัวหน้ากองสาธารณสุขและสิ่งแวดล้อม กล่าวถึงเรื่องนี้ในทำนองเดียวกันว่า

(จากคำสัมภาษณ์นายอินทร์สร พรหมมินทร์ เมื่อวันที่ 8 พ.ค. พ.ศ.2545)

“...ข้าราชการประจำนะครับมีบทบาทสำคัญ ช่วยชี้ให้กับผู้บริหารเดินทางไปในทางทิศไหนอาจจะปีแรก อันนี้ข้าราชการก็มีบทบาทสำคัญเสนอแนะแนวทางและจำนวนหรือผู้บริหารได้เล็งเห็นว่าไหนควรจะเข้าสู่แผนไหน ควรจะจำแผนไหน ควรจะเป็นเรื่องของ

กำหนดอันนี้ประจำอีกว่า บทบาทที่จะดำเนินงานนโยบายว่าเรื่องข้าราชการประจำชี้แนะผู้ที่กำหนดที่จะนำเอานโยบายโดยการปฏิบัติในเรื่องของรายการน่าจะมีบทบาทสำคัญ...”

ซึ่งสอดคล้องกับคำให้สัมภาษณ์นายวิเชียร พิมพ์ประเสริฐ สมาชิกสภาเทศบาล กล่าวว่า (จากคำสัมภาษณ์นายวิเชียร พิมพ์ประเสริฐ เมื่อวันที่ 6 พ.ค. พ.ศ.2545)

“...ข้าราชการประจำมีปลัดเทศบาลก็มีส่วนร่วม เพราะเป็นผู้ริเริ่ม เป็นผู้กำหนดเหมือนกับเป็นผู้วางแผนนโยบายว่ามันควรทำอย่างไร เพราะระดับท้องถิ่นทางผู้บริหารก็ยังคง บางครั้งบางอย่าง ที่ยังดำเนินการตอนนี้เพราะปลัดหรือพนักงานเทศบาลมีส่วนช่วยเยอะ...”

ตรงภาคประชาชนนั้น ดังได้กล่าวมาแล้วว่า มีบทบาทน้อยมาก แม้แต่ในช่วงเลือกตั้งประชาชนก็ไม่ได้ตื่นตัวเท่าที่ควร คือผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 7,641 คน ออกมาใช้สิทธิเลือกตั้งเมื่อวันที่ 4 กรกฎาคม 2542 คิดเป็นร้อยละ 38.78 ของผู้มีสิทธิเลือกตั้ง 6,419 คน เท่านั้น (จากแผนพัฒนาเทศบาลตำบลช้างเผือก ระยะปานกลาง พ.ศ.2545-2549) และในช่วงระหว่างอายุการทำงาน of เทศบาลชุดนี้ การสื่อสารความต้องการ (Demands) ไปยังเทศบาลก็มีน้อยเช่นกัน เท่าที่ปรากฏมักจะผ่านทางผู้นำชุมชนหรือประชาคมดั้งจะเห็นได้จากคำสัมภาษณ์ของนายชาญวิทย์ ตะริโย เทศบาลตำบลช้างเผือก กล่าวว่า

(จากคำสัมภาษณ์ของนายชาญวิทย์ ตะริโย เมื่อวันที่ 25 เม.ย. พ.ศ.2545)

“...เท่าที่ผ่านภาคประชาชนองค์กรประชาชนหรือชุมชนต่างๆ ไม่ได้มีการกำหนดอย่างชัดเจนแต่จะมีส่วนในการเสนอปัญหาหรือความต้องการของเขา ผ่านทางประธานชุมชนผ่านทางคณะประธานชุมชนก็จะมีเขียนขึ้นมาเป็นหนังสือเป็นโครงการว่าต้องการให้แก้ปัญหาระดับต่างๆ เหล่านี้มาจัดทำแผนพัฒนา พอมองเห็นปัญหาของประชาชนที่สะท้อนขึ้นมา ปัญหาเหล่านี้ก็จะถูกกำหนด ของเทศมนตรีโดยอัตโนมัติเลย แต่ไม่ได้เขียนนโยบายดูเหมือนอยู่ในสมอง...”

ซึ่งสอดคล้องกับคำให้สัมภาษณ์ของ จ.ส.อ.ดวงฤทธิ์ จิโนรส เทศมนตรีเทศบาลตำบลช้างเผือก กล่าวว่า

(จากคำให้สัมภาษณ์ของ จ.ส.อ.ดวงฤทธิ์ จิโนรส เมื่อวันที่ 25 เม.ย. พ.ศ.2545)

“...การบริหารทุกครั้งเขาจะเรียกผู้ทรงคุณวุฒิของหมู่บ้านผู้ทรงคุณวุฒิของหมู่บ้านของตำบลใช้ผู้ทรงคุณวุฒิปรึกษากัน ว่าสิ่งไหนควรทำไม่ควร นโยบายทุกอย่าง เช่นการทำถนน ท่อน้ำ การไฟฟ้า เราจะต้องขอความร่วมมือจากผู้ทรงคุณวุฒิเพื่อนำมาประกอบหลักฐานที่เราทำไปนั้นถูกต้องตามกฎหมายหรือไม่ จะต้องเชิญผู้ทรงคุณวุฒิมารับรู้ด้วยเป็นจุดสำคัญ...”

และจากคำสัมภาษณ์ของนายสุเมธ ฉลาตธัญญกิจ หัวหน้ากองวิชาการและแผนงาน กล่าวถึงเรื่องนี้ในทำนองเดียวกันว่า

(จากคำสัมภาษณ์ของนายสุเมธ ฉลาตธัญญกิจ เมื่อวันที่ 1 พ.ค. พ.ศ.2545)

“...โดยตรงหมายความว่ามีการจัดทำประชาคม การจัดทำประชาคมหมายความว่าในระดับหรือหรือระดับนายก มีประชาชนมาติดต่อโดยตรงเลยว่าคล้ายๆ ว่ามีการประชุมโดยตรงว่า ประชาชนต้องการอะไรเสียงส่วนใหญ่ต้องการอะไร ก็มาถกเถียง แสดงความคิดเห็นกันแสดงแนวนโยบายที่ดีที่สุด ซึ่งมาจากประชาชน ประการที่ 2 โดยอ้อมหมายความว่า จะมีพวก ส.ท.,พวกนายกซึ่งท่านพวกนี้จะใกล้ชิดกับประชาชนมากก็จะรับฟังข้อคิดเห็น ปัญหาความเดือดร้อนจากประชาชน เสร็จแล้วก็เก็บความคิดมาจัดทำเป็นนโยบายแล้วก็มาแจ้งต่างๆ จัดทำเป็นโครงการสนับสนุนขึ้นมา...”

คงต้องกล่าวไว้ด้วยว่า ในบรรดากลุ่มผู้นำนั้น เราสามารถแยกได้เป็น 2 ฝ่าย ฝ่ายแรกคือฝ่ายบริหาร ฝ่ายที่สองคือฝ่ายค้าน ทั้งสองฝ่ายโดยธรรมชาติแล้วจะขัดแย้งกัน แต่ก็มีบางกรณีก็ยังมีความร่วมมือปรากฏอยู่ด้วย ถ้าหากว่านโยบายนั้นเป็นประโยชน์หรือความต้องการของประชาชน ดังจะเห็นได้จากคำสัมภาษณ์ของบุคคลดังต่อไปนี้

จากการสัมภาษณ์นายวิเชียร พิมพ์ประเสริฐ สมาชิกสภาเทศบาลตำบลข้างเผือก กล่าวว่

(จากการสัมภาษณ์นายวิเชียร พิมพ์ประเสริฐ เมื่อวันที่ 6 พ.ค. พ.ศ.2545)

“...การบริหารงานฝ่ายบริหารกับฝ่ายนิติบัญญัติ โดยมากมักสวนทางกันระหว่างโครงสร้างความคิดมันแตกต่างกัน ผู้ร่วมบริหารความคิดมันก็แตกต่างกันมันยอมเป็นธรรมดาความคิดของคนมันแตกต่างกัน

ไป แต่มันเป็นคนท้องถิ่นเดียวกันเห็นหน้ากันทุกวันคงไม่มีปัญหา
 อย่างอื่น...”

ซึ่งสอดคล้องกับคำให้สัมภาษณ์ของนายมนู ครูทกกลม หัวหน้าสำนักงานปลัดเทศบาล
 ตำบลช้างเผือก กล่าวว่า

(คำให้สัมภาษณ์ของนายมนู ครูทกกลม เมื่อวันที่ 27 มี.ค. พ.ศ.2545)

“...ภาพรวมทั้ง ส.ท. ทั้งประชาชน ผมมองเป็นรูปในส่วนของเทศ
 บาลตำบลช้างเผือกที่ค่อนข้างจะเห็นด้วยอย่างเช่น อันดับแรกฝ่าย
 คำนวณซื้อรถดับเพลิง ฝ่ายรัฐบาลบอกยังไม่เห็นความจำเป็นอันนี้
 เกิดก่อนที่ผมจะมา เมื่อผมมาถึง ผมก็นำเสนอนโยบายว่ามันมีความ
 จำเป็นเพราะการที่เราจะขอให้เทศบาลนครเชียงใหม่เข้ามาดูแลมันซ้
 ากินไป เพราะรถก็ติด เราควรจะช่วยดูแลตัวเองได้ ผมก็นำเสนอ
 นโยบายตรงนี้ขึ้นมา ต่อมาก็เกิดสภาวะความจำเป็น เมื่อเกิดสภาวะ
 ความจำเป็นผู้บริหารก็ข้อกำหนดนโยบาย ซื้อรถดับเพลิง พอคณะ
 กรรมการเสนอผู้บริหาร คณะผู้บริหารนำเข้าสู่สภา สภาฯทั้ง 12 คน
 ยกมือให้หมดเลย แล้วพอรถดับเพลิงออกปฏิบัติงาน ซึ่งออกปฏิบัติ
 เริ่มมาตั้งแต่วันที่ 10 กว่าที่ผ่านมานี้ถึงวันที่ 17-18 ประชาชนก็เห็น
 ด้วย เพราะประชาชนก็อยากได้รถน้ำ เพราะฉะนั้นนโยบายในส่วนนี้
 ทุกคนเห็นด้วย บางนโยบายก็เห็นด้วยเพียงครั้งเดียวเช่น สร้างโรงรับ
 จำนำ ก็มีฝ่ายคัดค้านว่า ควรจะมีแนวทางที่ดีกว่านี้ โรงรับจำนำเห็น
 ด้วย แต่ไม่เห็นด้วยกับวิธีการ เมื่อได้มาซึ่งโรงรับจำนำที่ชัดเจน
 แรงๆ ของเทศบาลตำบลช้างเผือก ไม่มีเลย เพราะทุกคนค่อนข้างอู่
 มอถ่วงกันไปทางที่ดีเหมือนกัน ชัดกันแรงๆ ยังไม่เคยเจอ...”